

Hồi 490

Sách hoa vị lai

Ngay tháng thoi đưa, không quá mười ngày Yến Phi đã về đến Biên Hoang Tập. Chàng chờ đến đêm mới âm thầm vào Tập, trước là đến dịch trạm tìm Thác Bạt Nghi, thông qua y triệu tập các thành viên hội nghị và đám người có tư cách dự thính cử hành hội nghị bí mật.

Các thủ lĩnh của Biên Hoang Tập họp ở đại đường, nghe Yến Phi kể lại thành quả của chuyến đi. Điều mà Yến Phi có thể cung cấp, so với lời thuật lại của Thác Bạt Khuê chỉ là đại đồng tiểu dị. Nhưng khi chàng kể đến chuyện Minh Dao nhận thua lui về sa mạc, sau đó cùng Hương Vũ Điền hóa địch thành bạn, mọi người đều vui mừng. Những chuyện xem có vẻ rất khó giải quyết, đều nhờ Yến Phi tung dao giải quyết, khiến cho mọi người hân hoan mừng rỡ, càng tăng thêm lòng tin đối với hành động giải cứu hai chủ tỳ Thiên Thiên sau này.

Yến Phi tóm tắt: "Hiện thời tình thế ở phương Bắc đã dần dần hiện rõ, phân ra hai chiến trường Quan nội và Quan ngoại. Ở Quan nội thì tập trung vào cuộc chiến xung quanh Trường An, còn chưa có ai có thể vượt trội, vẫn rối ren không rõ. Về phần Quan ngoại, cục diện đã trở thành cuộc chiến giữa Mộ Dung Thùy của Yên quốc với Thác Bạt tộc và Hoang nhân chúng ta. Thác Bạt Khuê đã quyết định dựa vào thành quyết chiến, trông vào việc phối hợp với bọn ta như thế nào. Thôi Hoanh suất lĩnh đội xe vận chuyển kim ngân sẽ đến Biên Hoang Tập trong nay mai. Người này bất luận võ công hay kiến thức đều thuộc hàng tài giỏi thượng thừa, và cũng là chuyên sứ đại diện cho Thác Bạt Khuê đến thương thảo phương cách hợp tác như thế nào với bọn ta, các vị đại ca có thể tuyệt đối tin nhiệm hẳn".

Mọi người chộn rộn hẳn lên, cái mà Biên Hoang Tập cần nhất hiện nay chính là vàng.

Yến Phi hỏi: "Tình hình ở phương Nam bây giờ như thế nào?"

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên hỏi: "Theo ngữ khí của ngươi, nhất định là sẽ không ở lại Biên Hoang Tập lâu, ngươi có chuyện gì gấp à?"

Yến Phi than: "Ta phải lập tức gấp rút đi hội hợp với Lưu Dụ, nhằm giải quyết vấn đề của Tôn Ân, và còn giúp gã ứng phó Ma môn. Có như thế, ta mới có thể tập trung tinh thần cho trận quyết chiến với Mộ Dung Thùy vào mùa xuân tới".

Mộ Dung Chiến vui mừng nói: "Minh bạch rồi! Bốn nhân thay mặt cho toàn thể Hoang nhân chúc Tiểu Phi ngươi mã đáo thành công".

Rồi quay sang Cao Ngạn nói: “Tình hình phương Nam do ngươi kể cho Tiểu Phi”.

Cao Ngạn ho khan một tiếng, hắng giọng nói: “Hiện thời, tình hình ở phương Nam cũng bắt đầu rõ ràng. Trước hết nói chuyện có liên quan đến Lưu gia của chúng ta vậy. Trong khi khí thế của quân viễn chinh như cầu vồng giữa vòm trời, liên tiếp đoạt Ngô Quận, Gia Hưng, Hải Diêm, Cối Kê và Thượng Ngưu năm thành, thì Lưu Lao Chi đột nhiên soái lĩnh đội thuyền thủy sư ngược bắc quay về Quảng Lăng. Thiên Sư quân cướp lấy thời cơ phản công, trong vòng một đêm đã công hãm hai thành Ngô Quận và Gia Hưng, chặn đứng đường rút lui từ Vận Hà ngược lên phía bắc của quân viễn chinh, cũng cắt đứt luôn tuyến đường tiếp viện giữa quân viễn chinh và Kiến Khang. Trong thời khắc quan trọng này, Lưu gia thần thông quảng đại của bọn ta không cần tốn một giọt máu của binh sĩ mà vẫn đoạt được quyền khống chế Hải Diêm từ trong tay Bắc Phủ binh, lại tiến công chiếm được lũy Hồ Độc, một căn cứ bí mật của Thiên Sư quân, đoạt được một số lượng lớn quân lương và vật liệu của chúng, và khiến gã có thể đón nhận bại quân chạy đến từ Gia Hưng và Ngô Quận, gia tăng binh lực lên đến một vạn năm ngàn người, đủ thực lực để giữ vững thành Hải Diêm”.

Trình Thương Cổ hưng phấn tiếp lời: “Mười tám chiếc Song Đầu chiến thuyền vừa đóng xong của bọn ta đã được đưa đến Hải Diêm. Trước mắt trong đội chiến thuyền của Lưu gia, ngoài siêu cấp chiến thuyền Kỳ Bình hiệu, có cả thấy ba mươi sáu chiếc Song Đầu chiến thuyền, còn chiến thuyền được cải biến từ hải thuyền cũng hơn hai mươi chiếc, hợp thành một hạm đội tương đối quy mô. Lưu gia cải danh đội chiến thuyền thành Hải Diêm thủy sư rồi”.

Yến Phi mừng rỡ nói: “Không ngờ đội quân thủy, lực của Tiểu Dụ lại phát triển nhanh như vậy”.

Phí Nhị Phiệt nói: “Bởi Tư Mã Đạo Tử chèn ép An công và Huyền soái, bất luận dân gian hay Bắc Phủ binh đều đã tích tụ bao hờn oán, chỉ có Lưu gia là thông đạo duy nhất để phát tiết lượng oán khí to lớn đó. Hiện giờ cơ hội đã đến, luồng oán khí đó đã hóa thành dòng chảy, trở nên cuộn cuộn liên miên bất tuyệt nâng đẩy Lưu gia. Nếu không dù Khổng lão đại có thần thông quảng đại như thế nào cũng không thể nào cung cấp cho Lưu gia những khoảng viện trợ to lớn đến thế. Biên Hoang Tập của bọn ta bỗng trở thành cơ sở hậu cần của Lưu gia. Lưu gia cần chiến thuyền có chiến thuyền, muốn chiến mã có chiến mã”.

Yến Phi hỏi: “Tạ Diễm và đội quân của y như thế nào rồi?”.

Cao Ngạn lộ ra thần sắc khinh bỉ, đáp: “Tạ Diễm so với Huyền soái dĩ nhiên còn kém xa, căn bản không thể so sánh. Hiện giờ các cứ điểm chính ở ngoài Cối Kê và Thượng Ngưu dần dần bị Thiên Sư quân nuốt mất, khiến hai thành này thiếu lương trầm trọng. Cái tên ngốc Tạ

Diễm này nào ngờ phái người đến các hương trấn xung quanh thu lương. So với cướp cũng không khác gì, kích động bao phần nô trong dân chúng bùng nổ. Con bà nó, theo ta thấy sắp tới Thiên Sư quân nhất định sẽ phát động công kích mãnh liệt, Tạ Diễm nguy rồi”.

Yến Phi thâm thở dài, thâm nghĩ nếu Tạ Diễm chiến tử sa trường, Tạ gia sẽ càng điều linh hơn. Rồi sẽ tan biến! Phong lưu thì tử của Tạ gia rồi sẽ thành di tích của lịch sử.

Mộ Dung Chiến nói: “Nói đến Tạ Diễm khiến ta nhớ đến Đạo Uẩn tiểu thư, tỷ tỷ của Tạ Huyền. Hiện giờ bà ta cùng Tạ Chung Tú con gái của Tạ Huyền ẩn mình ở Vong Thê trang trong thành Thọ Dương. Tiểu Phi ngươi nếu có thời gian có thể đến đó bái phỏng bọn họ”.

Cơ Biệt cười nói: “Chiến gia ngươi thật biết nói đùa, Tiểu Phi sao lại nhân hạ thế chứ?”.

Yến Phi nói: “Đến lúc nào đó nhất định sẽ đi!”. Rồi chuyển chủ đề, hỏi: “Về phía Hoàn Huyền, có động tĩnh gì không?”.

Trong khi Cao Ngạn cười khổ im lặng, Hồng Tử Xuân đáp thay: “Nên nói Kinh Châu và Lương Hồ liên quân có cử động gì mới đúng. Trước mắt phương Nam quả thật là khói lửa khắp nơi, chiến hỏa đầy trời. Trước thì quân đội Hoàn Huyền uy hiếp Giang Đô, dọa cho Ân Trọng Kham liên tục cầu Dương Toàn Kỳ đến cứu viện, nào ngờ bị hạm đội Lương Hồ của Nhiếp Thiên Hoàn đại phá trên Vu Giang. Dương Toàn Kỳ thua chạy về Giang Đô, lại bị Hoàn Huyền vây khốn trùng trùng, ngày đêm đánh rát, Giang Đô biến thành một tòa cô thành, thất thủ chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi”.

Yến Phi giờ đã rõ, do chuyện này liên quan đến cả Tiểu Bạch Nhận, nên Cao Ngạn mới lộ vẻ ngượng ngịu như vậy.

Hồ Lôi Phương nói: “Tu Mã Đạo Tử biết tình thế nguy cấp, nhưng thực tế không còn cách nào, bởi Nhiếp Thiên Hoàn đã phong tỏa Đại Giang, khiến cho thủy sư của Kiến Khang không có cách gì trợ giúp Giang Đô. Theo hình thế hiện tại thì Hoàn Huyền hoàn toàn nắm vai trò chủ động, chỉ có một kết cục là y thuận dòng công đả Kiến Khang. Quân Kiến Khang không có cách gì phản kích”.

Thác Bạt Nghi trầm giọng nói: “Về phía chúng ta, Kinh Hồ liên quân sẽ công đánh Thọ Dương hay không? Lúc đó sẽ cắt đứt đường giao thông theo thủy đạo về phía nam của chúng ta. Chúng ta đang để tâm quan sát Kinh Hồ liên quân, nhất định phải bảo vệ cho được Thọ Dương”.

Vương Trấn Ác nói: “Chúng ta chỉ có hơn hai mươi mấy chiến thuyền, trong đó chỉ có hai chiếc Song Đầu chiến thuyền, căn bản không phải là đối thủ của Kinh Hồ liên quân ở trên

sông nước. Một ngày chúng ta còn may mắn thủ được Thọ Dương, Kinh Hồ liên quân không có cách gì phong tỏa Dĩnh khẩu”.

Lưu Mục Chi mỉm cười nói: “Trần Ác đã liệu trước toàn bộ kế hoạch tác chiến để bảo vệ Thọ Dương, đối phương từ xa đến, đánh hoài mà không hạ được, lương thảo và các thứ bổ sung đều xuất hiện vấn đề. Tuy nhiên, Nhiếp Thiên Hoàn là một kẻ hùng tài đại lược như thế, không đến thì thôi, nếu đến thì nhất định đã định ra sách lược hoàn thiện”.

Yến Phi hiểu thêm một bước về nguyên nhân gây ra nỗi lo lắng của Cao Ngạn. Chàng hỏi: “Tình hình Kiến Khang hiện nay như thế nào?”.

Cao Ngạn đáp: “Cha con Tư Mã Đạo Tử đang ở vào cái thế nội ngoại đều khốn, bị Kinh Hồ liên quân phong tỏa Đại Giang ở thượng du, Quảng Lăng ở hạ du thì bị Lưu Lao Chi mang tâm phản trắc chủ trì. Quân viễn chinh thì giống như bồ tát đất trôi sông, có thể chìm lỉm bất cứ lúc nào. Hiện giờ, người duy nhất có thể xoay chuyển tình thế chính là Lưu gia của bọn ta. Bất quá Lưu gia ngày nào chưa đánh lui được Thiên Sư quân, gã không có cách gì để ý đến chuyện ở Kiến Khang”.

Yến Phi nghe thế nhúu tí hai hàng chân mày, nói: “Xem ra tình hình của Tiểu Dụ không mấy lạc quan. Nếu chỉ dựa vào thực lực mà luận, thì gã không hơn nổi Thiên Sư quân. Vấn đề lớn nhất chính là Thiên Sư quân có được sự hậu thuẫn của dân chúng địa phương, nếu không chúng không thể phát triển nhanh như thế, mỗi lần phản công đều mãnh liệt, thanh thế to lớn như thế”.

Lưu Mục Chi vuốt râu mỉm cười nói: “Đối phó Thiên Sư quân nhất định phải áp dụng kế sách an dân. Về cơ bản thì yêu cầu của dân chúng cực kỳ giản đơn, họ không cần biết hoàng đế là ai, chỉ cần chính cuộc yên ổn, người người cơm no áo ấm, thì ai dám liều chết tạo phản? Cái hình tượng chân mệnh thiên tử của Lưu gia đã sớm thâm nhập vào dân tâm, chỉ cần không ngoan đánh một hai trận đại thắng, đem vùng đất chiếm được thi hành chính sách an định lòng người, thì có thể lập lại trật tự ngay”.

Tất cả mọi người, gồm cả Yến Phi, đều trần trần hướng mắt nhìn Lưu Mục Chi, lắng nghe những lời trình bày thông dong tự tại của y.

Trác Cuồng Sinh ngạc nhiên hỏi: “Cái đạo lý giản đơn như thế này, tại sao trước đây chúng ta chưa hề nghĩ tới nhỉ?”.

Hồng Tử Xuân đáp: “Đạo lý tuy đơn giản, nhưng thực hành như thế nào thì phải có đại trí tuệ, đại học vấn mới làm được”.

Mộ Dung Chiến nói: “Sơ suất của chúng ta là dựa theo phương thức xử sự của Biên Hoang Tập, giải quyết mọi chuyện bằng vũ lực, nhưng bọn ta không có rắc rối về mặt đoàn kết, người người đều hiểu rằng lợi ích của Biên Hoang Tập là dựa trên nguyên tắc tự do tự tại, cạnh tranh công bình của nó, nên không gặp phải vấn đề như Lưu gia”.

Mọi người cùng ngồi xung quanh một cái bàn tròn lớn, phân thành hai vòng trong ngoài, chen vai thích cánh. Chỉ nhìn cảnh này, cũng hiểu rõ tinh thần đoàn kết nhất trí một lòng của Hoang nhân là như thế nào.

Vương Trấn Ác nói: “Chỉ ít Lưu gia cũng có một nhân tố lợi ích phi thường để đánh bại Thiên Sư quân, đó chính là gã là người mà Bắc Phủ bình kỳ vọng nhất, là người kế thừa của Tạ Huyền. Chỉ cần gã khéo lợi dụng uy vọng của bản thân mình, Bắc Phủ bình sẽ xem gã là vị cứu tinh duy nhất ở phương Nam, sẽ đoàn kết một lòng kéo về dưới cờ của gã”.

Bàng Nghĩa than: “Nhưng Hoàn Huyền cũng có không ít người ủng hộ ở Kiến Khang. Nói cho cùng, nền chính trị của Tư Mã thị chính là nền chính trị dựa vào cao môn đại tộc. Sự ủng hộ của đám cao môn đại tộc chỉ dành cho những người thuộc cao môn đại tộc, không thể chấp nhận Lưu gia vốn xuất thân thấp hèn. Lưu Lao Chi chính là một ví dụ tốt. Tuy hấn quyền cao chức trọng, nhưng vẫn chịu sự bài xích và khinh bỉ của giới quyền quý ở Kiến Khang”.

Lưu Mục Chi hớn hử tiếp lời: “Bàng lão bản nói rất đúng, nếu như Hoàn Huyền có tài chính trị của An công và cái mưu lược điều quân tung hoành ngang dọc của Tạ Huyền trước đây, thì bảo tọa bá chủ phương Nam khẳng định là vật trong túi của y. Nhưng về phương diện nào y cũng không theo kịp Tạ An và Tạ Huyền, lại còn tập nhiễm phải cái lối sống của đám con cháu cao môn đại tộc nữa thì làm sao làm thành đại nghiệp cho được?”.

Phí Nhị Phiết vỗ đùi khen: “Nói rất hay!”.

Thác Bạt Nghi nói: “Ta không phải phản đối lời của Lưu tiên sinh, chỉ là lấy việc luận việc. Lưu Dự hiện giờ không thể phân thân, có thể đánh bại Thiên Sư quân hay không vẫn còn là ẩn số. Nếu bị vây vào thế khổ chiến, chỉ còn biết ngồi nhìn Hoàn Huyền đoạt Kiến Khang. Một khi để cho Hoàn Huyền tiến chiếm Kiến Khang, lên ngôi hoàng đế, Lưu Dự có muốn phản công Kiến Khang thì chuyện đó cũng khó khăn ví như lên trời”.

Lưu Mục Chi liếc Cao Ngạn đang ngồi cạnh Yến Phi một cái, bảo: “Hoàn Huyền muốn bình ổn trận cước? Đâu có dễ dàng gì! Y nay mai phải giải quyết vô số nan đề gai góc. Trước nhất là Lưu Lao Chi tuyệt sẽ không cam tâm thần phục, kể đó là một lượng lớn trong đám cao môn quý tộc ở Kiến Khang không phục y, chuyện thứ ba có dính líu đến Nhiếp Thiên Hoàn. Không cần ta nói, mọi người cũng biết ta ám chỉ điều gì”.

Hồng Tử Xuân gật đầu nói: “Đúng! Lão Nhiếp là một lão giang hồ, nhất định là biết hợp tác với Hoàn Huyền có khác nào bảo hổ lột da. Nếu như để cho Hoàn Huyền chiếm lấy hoàng triều của Tư Mã thị, thì chính là thời khắc chim hết bể cung. Với tính cách của lão Nhiếp, khẳng định sẽ khèo chân của Hoàn Huyền lại”.

Sắc mặt của Cao Ngạn trắng bệch, hỏi: “Vậy sẽ phát sinh chuyện gì?”.

Mọi người đều biết Cao Ngạn đang lo cho Tiểu Bạch Nhận, nhưng đều không biết nên nói gì để an ủi hắn.

Yến Phi thâm thở dài. Chỉ mỗi chàng biết rõ Nhiếp Thiên Hoàn không chỉ phải đối phó với Hoàn Huyền, mà còn với toàn bộ thế lực của Ma môn. Cho dù Nhiếp Thiên Hoàn có bản lĩnh, nhưng tùy thời tùy lúc có thể bị cái họa vong thân.

Cao Ngạn nói: “Sao bọn ngươi không nói gì thế?”.

Lưu Mục Chi thở dài nói: “Nếu như ta muốn đối phó với Nhiếp Thiên Hoàn, thì sẽ không chờ đến lúc chiếm được Kiến Khang, mà sẽ tiến hành trước đó kia”.

Cao Ngạn run giọng nói: “Ta phải lập tức đi gặp Nhiếp Thiên Hoàn”.

Trác Cuồng Sinh cất tiếng mắng: “Mới vừa ngoan được vài ngày, thì đã lại phát cuồng rồi. Chúng ta nghĩ được chuyện đó, bộ Nhiếp Thiên Hoàn không nghĩ ra sao? Ngươi là tiểu hồ ly, Nhiếp Thiên Hoàn lại chính là lão hồ ly, cần gì phải lo cho y chứ. Hơn nữa Hoang nhân bọn ta với Nhiếp Thiên Hoàn chỉ là địch chứ không phải là bạn, ngươi lấy thân phận gì mà đến gặp y chứ?”.

Cao Ngạn cắn môi không nói tiếng nào, nhưng mà ai hiểu rõ cá tính hắn đều biết hắn không phục trong lòng.

Trác Cuồng Sinh vỗ đầu nói: “Ồi! Ta sợ ngươi luôn rồi! Đành phải theo ngươi lên đường vậy!”.

Mọi người đều không ngờ Trác Cuồng Sinh lại khuất phục nhanh đến như vậy, hết sức ngạc nhiên, và cũng rất lo lắng cho họ. Trong khi Nhiếp Thiên Hoàn có thể tấn công Thọ Dương vào bất cứ lúc nào, bọn họ lại muốn đến gặp y, vậy thì chuyện này là như thế nào?

Yến Phi gật đầu nói: “Về công hay tư, đích xác là phải đến gặp Nhiếp Thiên Hoàn nói vài lời cảnh cáo”.

Mọi người đều phì cười.

Trác Cuồng Sinh cũng buông tay đang vò đầu xuống, cất giọng nói lớn: “Vậy người tán thành chuyện Cao tiểu tử mạo hiểm đến tìm Tiểu Bạch Nhạn sao? Thật khiến người ta không thể tin được”.

Trình Thương Cổ không đồng ý nói: “Một ngày Nhiếp Thiên Hoàn chưa trở mặt với Hoàn Huyền, ngày đó y vẫn còn là uy hiếp lớn nhất đối với Hoang nhân chúng ta. Hơn nữa chúng ta với Lương Hồ bang thế bất lưỡng lập, nếu không phải chúng chết, thì ta phải tử vong. Nếu Hoàn Huyền đấu nhau với Nhiếp Thiên Hoàn, thì đối với chúng ta có lợi mà không có hại”.

Lưu Mục Chi nhẹ nhàng nói: “Cho phép ta nói vài lời công đạo được không?”.

Trì Thương Cổ lộ xuất thần sắc kính trọng đối với Lưu Mục Chi, gật đầu nói: “Thỉnh tiền sinh chỉ giáo!”.

Rồi lại quay sang Cao Ngạn nói: “Ta tuyệt đối ủng hộ chuyện của người và Tiểu Bạch Nhạn, nhưng người đến kiếm Nhiếp Thiên Hoàn thì lại là một chuyện khác”.

Lưu Mục Chi nghiêm mặt nói: “Hiện giờ Biên Hoang Tập của chúng ta đã rơi vào vòng xoáy tranh giành của hai phía Nam Bắc, không còn là chuyện đá đấu riêng tư của cá nhân hay tranh hùng cục bộ giữa các bang hội nữa, mà liên quan đến đến chuyện ai có thể là chúa tể phương Nam và phương Bắc”.

Dùng giấy lát rồi tiếp: “Hiện giờ tình thế ở phương Bắc dần dần trở nên rõ ràng, trong khi phương Nam còn đang rất phức tạp. Chúng ta hành sự đều phải lấy đại cuộc làm trọng, chuyện ân oán cá nhân hay bang hội nên gác sang một bên, nếu lỡ sai lầm một bước, sẽ dẫn đến cái họa không lường”.

Phí Nhị Phiết quay sang nói với Trình Thương Cổ: “Lưu tiền sinh nói rất đúng! Nếu kết tội, kẻ đầu tiên chính là Hoàn Huyền. Nhiếp Thiên Hoàn chỉ là nổi gió cho giặc. Sự tình nên biết phân nặng nhẹ. Chúng ta không nên để cừu hận che mất lý trí. Nếu như để Hoàn Huyền chiếm ưu thế, những ngày tháng sau này của chúng ta sẽ không tốt đẹp gì đâu”.

Trình Thương Cổ cười khố nói: “Người đã nói như vậy, ta còn có điều gì để bàn nữa đây?”.

Sau đó quay sang hỏi Yến Phi: “Vì sao Tiểu Phi người tán thành cho Cao Ngạn đi gặp Nhiếp Thiên Hoàn?”.

Yến Phi bèn nhân cơ hội này giải thích hết mọi quan hệ giữa Ma môn và Hoàn Huyền, sau đó nói: “Có thể Nhiếp Thiên Hoàn không biết sự tồn tại của Ma môn, nên đã tính toán lầm, sơ suất là nếm mùi cay đắng. Do đó nói vài lời cảnh cáo với y cũng là chuyện nên làm”.

Cao Ngạn bật đứng dậy, nói: "Chuyện này không thể trì hoãn, bọn ta lập tức lên đường".

Điều Mạnh ngồi kế bên vội kéo hần ngồi xuống, bảo: "Gấp làm gì, hãy chờ hội nghị kết thúc rồi khởi hành, rất có thể ta sẽ theo người đi mà".

Yến Phi hỏi Mộ Dung Chiến: "Tình hình của Biên Hoang Tập chúng ta hiện nay như thế nào?".

Mộ Dung Chiến hân hoan nói: "Sau khi được Lưu tiên sinh chinh đồn, mọi việc ở Biên Hoang Tập đều rất ngăn nắp, hoàn cảnh trong Tập hứa hẹn sẽ rất phồn vinh. Nhưng nếu muốn ứng phó với cuộc chiến phương Bắc vào năm sau, thì cần phải tu bổ thêm một lượng lớn quân bị và lương thực. Có thể nói mọi chuyện đều sẵn sàng, chỉ còn thiếu kim ngân".

Ngung chốt lát rồi tiếp tục: "Về phương diện chinh chiến thì do Trấn Ác định ra sách lược toàn diện, phải bức cho Mộ Dung Thùy cũng một lúc phải ứng phó với cuộc chiến hai mặt. Cái này gọi là lấy đạo của người mà trị lại người".

Phương Hồng Sinh nói: "Yến gia người phải trở lại trước mùa tuyết rơi năm tới đó nghe".

Mọi người cùng bật cười lớn.

Cơ Biệt cười nói: "Phương tổng người cứ yên tâm, Tiểu Phi chứ có ai khác đâu mà khẩn trương vậy".

Trác Cuồng Sinh than: "Rất tiếc là chỉ có một Yến Phi, nếu như có thêm nhiều gã nữa thì đâu có cần phải nhúc nhúc như thế này".

Yến Phi mỉm cười đáp: "Chuyện đó cũng không phải là không có cách gì giải quyết".

Mọi người nghe đến cùng há hốc mồm.

Trác Cuồng Sinh vò trán nói: "Chuyện như thế mà cũng có biện pháp giải quyết à?".

Yến Phi đáp: "Chỉ cần thỉnh Lưu tiên sinh đến Hải Diêm giúp Tiểu Dụ đối phó Thiên Sư quân, thì chuyện khó gì cũng giải quyết hết được".

Trình Thương Cổ và Phí Nhị Phiết đồng thời khen hay.

Mộ Dung Chiến gật đầu nói: "Quả là lời đề nghị tốt, chỉ cần Lưu gia có thể ổn định trận thế, kiềm chế Hoàn Huyền, đến khi Hoàn Huyền quyết liệt với Nhiếp Thiên Hoàn, thì chúng ta không cần phải lo lắng gì nữa. Chỉ cần Hồ Bân có thể thủ được Thọ Dương, chúng ta có thể phóng tay tử chiến một trận với Mộ Dung Thùy".

Cao Ngạn đương nhiên hy vọng hội nghị kết thúc sớm chừng nào thì càng tốt chừng nấy, liền cao giọng hỏi: "Có người nào phản đối không?".

Trình Thương Cổ đáp: "Đương nhiên là không có ai phản đối rồi, chỉ còn muốn biết ý kiến của Lưu tiên sinh như thế nào mà thôi?".

Ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người Lưu Mục Chi.

Vị trí giả này vượt râu mím cười đáp: "Ta đã sớm muốn biết qua phong thái của Lưu soái gia như thế nào!".

Mọi người cùng vỗ tay khen hay, sự việc coi như được quyết định như thế.

Trình Thương Cổ hưng phấn nói: "Hiện giờ để đi về phương Nam thì phương tiện nhanh nhất vẫn là bằng đường thủy. Chúng ta lại dùng một chiếc Song Đầu chiến thuyền đưa bọn người về phương Nam, ta sẽ đích thân cầm lái, nếu lỡ gặp chiến thuyền của địch thì cũng có thể đánh hoặc bỏ chạy".

Cao Ngạn gấp đến nỗi không nhịn được nhảy cẫng lên, nói: "Chuyện này không thể chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường".

Yến Phi nói: "Người yên tâm đi! Ta sẽ đưa người đi gặp Tiểu Bạch Nhạn trước tiên, sau đó sẽ ra biển đến Hải Diêm".

Trác Cuồng Sinh mừng rỡ nói: "Có Yến gia người làm bảo tiêu, Trác Cuồng Sinh ta giờ mừng quá xá rồi, không còn sợ hy sinh một cách tráng liệt theo tên tiểu tử này nữa".

Cơ Biệt cười nói: "Người cứ sợ trời sợ đất, Cao tiểu tử của chúng ta phúc lớn mạng lớn, lại có mối lương duyên ngàn đời với Tiểu Bạch Nhạn, sao lại dễ dàng bị người ta hại chứ?".

Trong tiếng cười ha hả, hội nghị quan hệ đến thành bại trong tương lai của Biên Hoang Tập được tuyên cáo kết thúc.

- o O o -